

Sygn. akt VIII Gz 148/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Sędziowie: SO Wiesław Łukaszewski

SO Artur Fornal (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

w sprawach z powództwa **(...) w S.**

przeciwko **I. J.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 kwietnia 2018 r. (sygn. akt VIII GC 1288/17)

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Wiesław Łukaszewski Elżbieta Kala Artur Fornal

Sygn. akt VIII Gz 148/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy – uzupełniając postanowienie z dnia 1 marca 2018 r. o umorzeniu postępowania w obu połączonych sprawach z powództwa (...) w S. przeciwko I. J. o zapłatę (wniosek powoda o uzupełnienie – zob. k. 17 akt sprawy prowadzonej poprzednio pod sygnaturą I C 88/17 Sądu Rejonowego w Szubinie) – zasądził od pozwanej na rzecz powoda :

- a) kwotę 5.085 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania prowadzonego uprzednio pod sygnaturą I C 87/17,
- b) kwotę 4.193 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania prowadzonego uprzednio pod sygnaturą I C 88/17.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji wskazał, że powód cofnął pozew w obu połączonych sprawach i rzekł się roszczenia z tej przyczyny, że po wytoczeniu powództwa pozwana w całości zaspokoiła jego roszczenie. Powód wnosił natomiast o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Sąd Rejonowy podkreślił, że spełnienie świadczenia przez pozwanego po wniesieniu pozwu jest traktowane w zakresie kosztów procesu jak przegranie sprawy, jeżeli pozew dotyczył należności wymagalnej w chwili jego złożenia. Ponadto

zarządzenie o połączeniu spraw w trybie art. 219 k.p.c. – co miało miejsce w niniejszym postępowaniu – nie odebrało tym sprawom samodzielności, co powoduje, że zwrot kosztów procesu przysługuje odrębnie w każdej z nich. Podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd powołał przepisy art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła pozwana domagając się jego zmiany poprzez oddalenie wniosku strony powodowej o zasądzenie kosztów.

Uzasadniając zażalenie pozwana podniosła, że znajdując się w niezwykle trudnej sytuacji ekonomicznej, że ureguluje należności z opóźnieniem, kiedy otrzyma dotację z funduszy europejskich. Powód wyraził na to zgodę, a pozwana spłaciła swój dług w całości, czego dowodem jest cofnięcie pozwu i umorzenie postępowania. Powód dążąc do odzyskania pieniędzy zapewniał pozwaną, że nie poniesie żadnych innych kosztów, a cofając pozew zrzekł się on roszczenia. Nie bacząc na ustalenia stron pełnomocnik powoda wystąpił jednak – już po otrzymaniu pieniędzy od pozwanej – o koszty procesu, do czego wprowadzić miał prawo, ale nawet w biznesie powinny obowiązywać zasady solidności i uczciwości.

W odpowiedzi na zażalenie powód domagał się jego oddalenia, a także zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Powód zaprzeczył temu, aby pomiędzy stronami doszło do ustaleń, z których miałyby wynikać, że powód wyraził zgodę na zapłatę z opóźnieniem. Gdyby tak było powód nie składałby pozwów w obu połączonych sprawach. Nieprawdziwe, zdaniem powoda, są również twierdzenia, że miał on zapewniać pozwaną, że ta nie poniesie żadnych kosztów. Takie uzgodnienia w sprawach w których wystąpiono już z pozwem powód czyni ze stroną przeciwną zawsze na piśmie, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Pozwana w toku procesu regulowała sukcesywnie swój dług, co wynikało jedynie z jej woli, a nie z konsensu stron. Oświadczenie o cofnięciu pozwów i zrzeczenie się roszczeń stało się natomiast konieczne z uwagi na dokonanie zapłaty w toku procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie pozwanej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Nie budzi wątpliwości w orzecznictwie, że w sytuacji cofnięcia pozwu będącego konsekwencją zaspokojenia wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda, w rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznawać za stronę przegrywającą sprawę (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570 i z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484).

W niniejszym procesie powód wykazał istnienie powyższej przesłanki przedkładając wydruk rozrachunków pomiędzy stronami z systemu księgowego powodowej spółki potwierdzający fakt dokonania zapłaty wymagalnych roszczeń dochodzonych pozwami wniesionymi w dniu 9 grudnia 2016 r. już po tej dacie (zob. k. 2-10 akt sprawy prowadzonej poprzednio pod sygnaturą I C 88/17 Sądu Rejonowego w Szubinie, a także k. 2-14 i 74 akt niniejszej sprawy). Fakt dokonania takiej zapłaty nie jest zresztą kwestionowany przez pozwaną, która twierdzi jedynie, że uzyskała zgodę powoda na odroczenie płatności. Rzecz jednak w tym, że twierdzeniom pozwanej przeczy jej dotychczasowe stanowisko prezentowane w sprzeciwach od nakazów zapłaty (w sprawie prowadzonej poprzednio pod sygnaturą I C 88/17 Sądu Rejonowego w Szubinie pozwana domagając się oddalenia powództwa wskazywała na nienależyte wykonanie zobowiązania przez powoda – zob. k. 15-16 akt ww. sprawy; natomiast w sprawie prowadzonej poprzednio pod sygnaturą I C 87/17 Sądu Rejonowego w Szubinie uznała ona powództwo jedynie w części – zob. k. 20-21 akt niniejszej sprawy). Twierdzenia pełnomocnika pozwanej o tym, że porozumiała się ona z powodem co do spłaty pozostałego zadłużenia – podniesione dopiero w piśmie z dnia 19 grudnia 2017 r. (k. 59 akt) – nie zostały w jakikolwiek sposób chociażby uprawdopodobnione, z kolei w toku rozprawy, jaka odbyła się w tym samym dniu, pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu (protokół rozprawy - k. 61 i 62 akt). Cofnięcie pozwu i zrzeczenie się dochodzonych

roszczeń nastąpiło natomiast dopiero w piśmie złożonym w dniu 28 lutego 2018 r. (k. 67 akt), tj. po całkowitym ich zaspokojeniu – co nastąpiło w dniu 23 lutego 2018 r. (zob. wydruk rozrachunków - k. 74 akt).

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego należnych powodowi – w postaci wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 225 zł – orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c., a także w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt 3 i 4 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Wyjaśnić przy tym trzeba, że obie połączone w trybie art. 219 k.p.c., tj. w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, zachowują swoją odrębność, zatem gdy chodzi o wysokość wynagrodzenia należnego radcy prawnego obliczono je odrębnie co do każdej z połączonych spraw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011 r., I CSK 83/11, OSNC-ZD 2012, nr C, poz. 60). Skoro zaś przedmiotem zaskarżenia były wyłącznie koszty postępowania to ich wartość, a nie wartość przedmiotu sporu w sprawie, stanowić musiała podstawę dla ustalenia wysokości kosztów postępowania zażaleniowego (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZP 23/12, OSNC 2013, nr 1, poz. 4). Z tego tytułu powodowi należą się zatem kwoty 225 zł i 450 zł, tj. łącznie 675 zł.